Quelle: http://manuscripta.at/?ID=26271
Copyright: Admont, Benediktinerstift

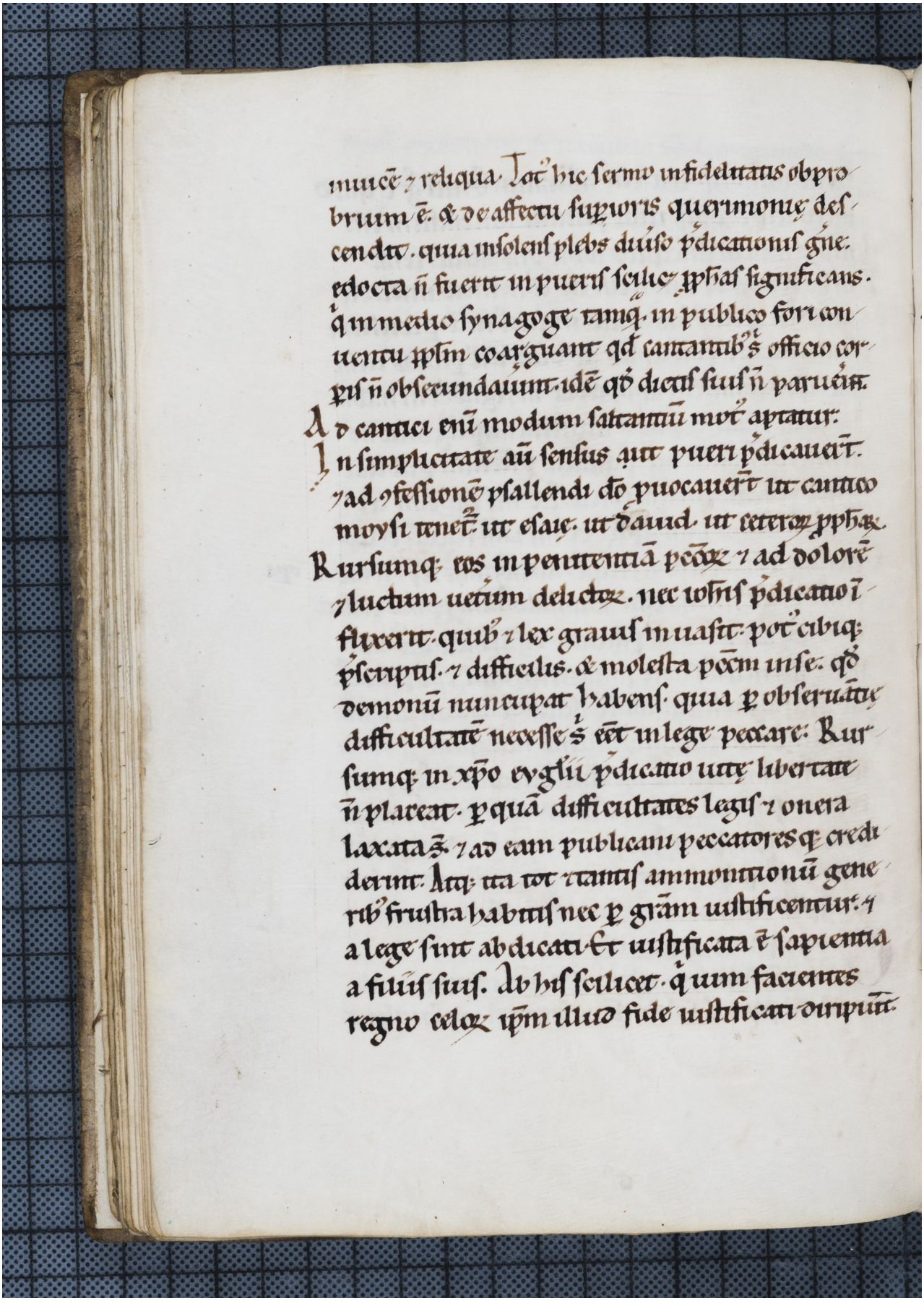

muicē ⁊ reliqua. Tot hic sermo infidelitatis obpro
briuꝫ ē. & de affectu suꝑuoꝝ querimoniꝫ desc
endit. qua insolens plebs duisō ꝓdicationis gne.
edocta ñ fuerit in puerꝝ scilicꝫ ꝑsonas significans.
q̄ in medio synagogę tamq̄ in publico fori con
uentu ꝑsim coarguant qđ cantantib⁹ sibi officio cor
pis ñ obsecundauerint. idē qđ dicti sui ñ paruerint.
Ad cantici enī modum saltantiū mot⁹ aptatur.
In simplicitate aīe sensus quę pueri ꝓdicauerūt.
⁊ ad ꝓfessionē psallendi dō ꝓuocauerūt ut cantico
moysi teneāt ut esaię. ut dauid. ut ceteroꝝ ꝑphaꝝ.
Rursumq; eos in penitentiā pēaꝝ ⁊ ad dolorē
⁊ luctum uerum delictoꝝ. nec uoluit ꝓdicatio ī
fluere. quib⁹ ⁊ lex grauis inuasit. pot⁹ cibiq;
ꝑceptus. ⁊ difficilis. & molesta pēm inse. qđ
demonū nuncupat habens. quia ꝑ obseruatę
difficultatē necesse ē erat in lege peccare. Rur
sumq; in xp̄o euglii ꝓdicatio uię libertate
ñ placeat. ꝑ quā difficultates legis ⁊ onera
laxataꝫ. ⁊ ad eam publicani peccatores q̄ credi
derint. Atq; ita tot ⁊ tamis ammonitionū gene
rib⁹ frustra habitis nec ꝑ grām iustificentur. ⁊
a lege sint abdicati. et iustificata ē sapientia
a filiis suis. Ab his scilicet. q̄ dum facientes
regno celoꝝ ipm illud fide iustificari oportū